

VIROLET

SUPLEMENT ILLUSTRAT D'EN PATUFET

EL TIRADOR

El cowboy John Tock Haldós és el rei dels tiradós.

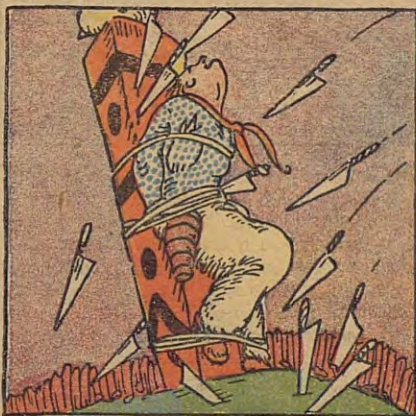
Sobre el seu raig de metra'la hi fa aguantar l'ou com balla.

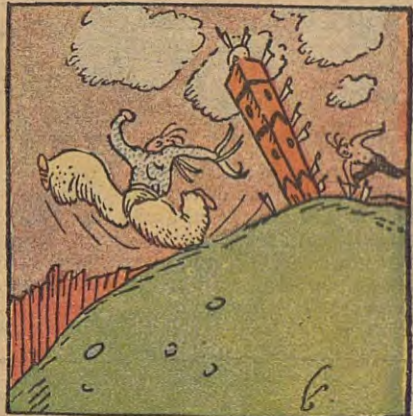
El ferotge Alligator el captura de traïdor.

El condemnen, o sort dura! a mo i al pal de tortura.

Amb els ganivets de molles ara li fan pe.sigolles.

Un colte'l mal disparat sens voler l'ha deslligat.

Fugint la persecució els espera al Gran Canó.

Els indis de un a un va matant i en fa un gran munt.

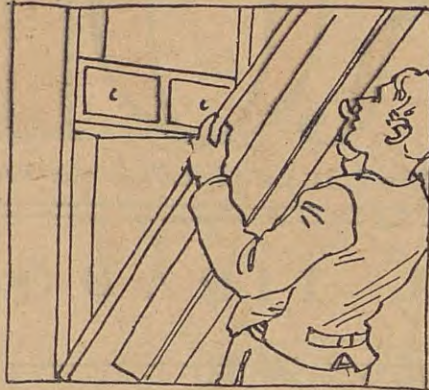
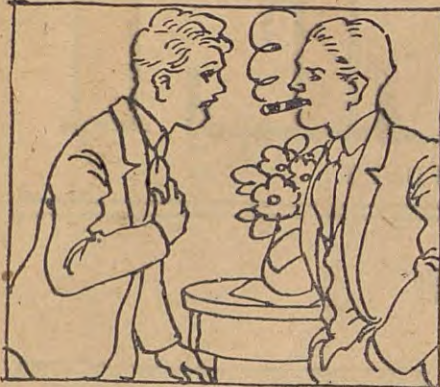
¿ amb quina arma ha fet això? Mireu, amb un tiradó.

Les dues sorts

Text d'en JOAQUIM FECIT

(Acabament)

Dibuixos d'en MIRRET

dia anant amb companys meus del turó no et saludí, perquè... què dirien... la posició que un hom ocupa, comprens? i el pervindre de la meua carrera... — Sí, sí, féu en Francesc, humiliat. Comprens... però de totes maneres, sàpigues que sota aquest modest vestit hi ha un xicot honrat, tan si vols saludar-me com no.

En Francesc es posà a fer la feina amb ganes de lluir-s'hi i a fe que no ho aconseguí a bastament. Tant plagué la feina, que el pare d'en Moisès li encarregà partides importants de marcs i portes per les obres que tenia contractades, i amb un parell d'anys, la modesta botiga d'en Francesc estava

tan acreditada, que els encàrrecs plo vien de tots costats.

El pare d'en Francesc n'estava tot cofoi. Mentre en Francesc anava així de cara a la prosperitat, en Moisès es batia en retirada amb el dret Canònic, la Lògica i altres assignatures invencibles per a ell. Per altra part, les diversions anaven en augment (si de fer

el ximple se'n pot dir divertir-se). Com que la vagància és la mare de tots els vicis, esdeingué en Moisès un jugador de set i mig de totes hores. Tants diners com li donava el seu pare anaven a parar al set i mig... i finalment acabà per jugar no sols el que tenia, sinó el que no tenia, i es féu uns em-

bolics tan grans que no sabent com sortir-ne anà a sostroure el que li mancava del calaix del seu pare, i anà acostumant-se a aquestes vileses, que de res es donava vergonya... sinó era de saludar un amic, que no era capaç de fer el que feia ell.

Els pares d'en Moisès s'anaven em-

bolicant de compromisos socials i de competències, que per més que guanyessin no donaven l'abast.

Llavors vingué allò de forçar la marxa del negoci i vet aquí que les coses començaren a enterbolir-se i en dos anys, passaren de la prosperitat a les engúnies. Llavors el pare d'en Moi-

sès pensà que aquest l'ajudés, però com que no era bo per a res, enlloc d'ajudar-lo, l'entrebancava. Quantes vegades hauria ara canviat el seu fill per en Francesc! Vet aquí que per atendre els seus vicis, féu en Francesc un negoci brut i fou descobert i detingut.

No sabent a qui recórrer, el pare

d'en Moisès perquè estava arruïnada, anà a demanar a en Francesc que el tragués d'aquell mal pas, el qual com era noble fins al moll dels ossos, de seguit pagà la quantitat en qüestió i en Moisès fou alliberat i no cal dir que en rebé una profitosa lliçó. Quan conmutat per l'acció d'en Francesc anà a

remerciarlo, l'única retret d'en Francesc, fou tot abraçant-lo: — No et donaràs pas vergonya de saludar-me ara?

La lliçó fou útil perquè des d'aquell dia, en Moisès fou tot un altre, i rehabilitat, logrà de nou encarrilar els negocis del seu pare.

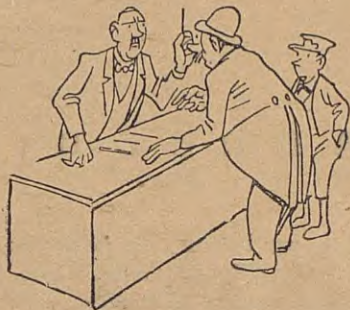
MISCEL·LANIA

Dibuixos d'En CORNET

QUINA GANGAI

El senyor Pere anà a comprar un termòmetre per prendre la temperatura a la seva dona que tenia els tifus.

— Vegi aquest model — li digué el venedor. — Es pot posar sota el braç,

però va millor dintre la boca, sota la llengua. El posa sota la llengua de la malalta i la fa estar dos minuts amb la boca closa.

— Home — féu Don Pere, encantat. — No en té un que s'hi hagi d'estar més estona?

PROVA PALESA

Don Casimiro era extremadament curt de vista i no podia veure les coses més enllà de quatre pams. Però no volia que fos dit i sovint s'enginyava medis per provar que hi veia perfectament. Un dia que passejava pel camp amb un amic seu, clavà una agulla en un arbre dissimuladament i quan se'n hagueren allunyat una trentena de metres, es girà com qui vol contemplar el paisatge i exclamà:

— Mira quina agulla hi ha en aquell arbre! Qui l'hi deu haver deixat?

L'amic mirà i naturalment no veié res des de tan lluny.

— Es possible que vegis una agulla a tanta distància? Quina vista més fina has de tenir!

— Veuràs — féu don Casimiro — anem-hi i te l'ensenyaré.

I agafant el seu amic pel braç es dirigí cap a l'arbre a cercar l'agulla.

Però una vaca s'havia posat al camí i don Casimiro, que pretenia veure l'agulla llunyana, no veié la vaca propera i topà contra la bestiassa...

A LA TABERNA

— No begu's tan vi. Es el teu enemic.

— Per això en faig desaparèixer tant com puc.

MISTERI

— Qui ha escrit el Quixot? — preguntà el mestre a un dels xicots.

— Jo no he estat, senyor mestre — contestà el noi esporuguit.

Al mestre li féu tanta gràcia la resposta que al vespre explicà el cas a la seva dona.

— Ah! — féu aquesta — i havia estat ell?

El mestre rigué, dissimuladament i l'endemà ho explicà a la seva mare, afegint-li la resposta de la dona.

— I doncs, era veritat que no l'havia escrit ell? — contestà la mare.

El mestre callà i renuncià a explicar-ho a ningú més.

Vint anys després li vingué aquest cas a la memòria i no pogué menys que explicar-lo a la seva filla.

— Així no s'ha sabut mai qui havia estat? — contestà aquesta.

PROBLEMA

— Dues persones passen pel carrer. Una d'elles és alta, l'altra és baixa. La persona baixa és filla de la persona alta, però la persona alta no és mare de la persona baixa.

— Això és impossible.
— No senyor, és un fet.
— Doncs quin parentiu tenen?
— La persona alta és pare de la persona baixa.

DARWINISME

Una senyora marquesa tenia un simi que se l'estimava molt. Un dia, la bestiola estava malalta i la senyora envià a cercar un metge.

Quan aquest veié que el malalt era un simi no va dir res sinó que el visità com si es tractés d'una persona. En despedir-se digué a la marquesa:

— El seu fill té una indigestió. Doni-li una cullerada cada dues hores i demà ja podrà dinar amb vostè a taula.

REMEI NECESSARI

— Doctor, em sembla que tinc molts símptomes iestic malament de debò. Què em recepta?

— No res, senyora. Vostè sols té una mica de sobreexcitació que li passarà amb descansar.

— Però miri com està la meua llengua!

— Sí, també necessita descans.

per En GUILLEM D'OLORÓ

L'HOME BOMBA

Don Pancràs és un home feixuc i gros, que a l'hivern, carregat de roba, sembla un globus esfèric que hagi aterrrissat.

L'altre dia, veié una bàscula automàtica i volgué saber exactament

quant pesava. Pujà a la plataforma i posà els deu cèntims, però la màquina estava espatllada i només marcà cinquanta quilos.

Un xicotet que s'ho estava mirant, en veure la desproporció d'aquell pes exclamà:

— Oh! és buit de dintre!

PROCEDIMENT SENZILL

El professor estava explicant als seus deixebles, el funcionament de les màquines de vapor. Quan hagué acabat sa explicació, volgué comprovar si els xicots ho havien entès bé i ensenyant a un d'ells una caldereta de coure, li preguntà:

— Vejam si sap explicar-me la manera de fer que aquesta caldereta produeixi una gran proporció de força i de velocitat.

— Sí, senyor. Lligant-la a la cua d'un gos — respongué el deixeble.

QUIN ÈXITI

Un actor, tan dolent, que sempre que feia comèdia el públic li tirava tomàtecs i ous covats, deia un dia a's seus amics:

— M'he llogat per fer una tournée per l'Àfrica del Sur.

— Caram! — féu un del amics. — Caldrà que t'emporti un casc!

— Per què?

— Perquè els ous d'estruc, que allà abunden, pesen un o dos quilos!

CALCUL

— Quan valen aquests dos melons?
— Set rals.
— I un?
— Una pesseta.
— Doncs doneu-me l'altre.

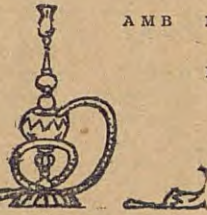

CONTES ARABICS

ADAPTATS PER JOAN GOLS

AMB IL·LUSTRACIONS

DE JOAN G. JUNCEDA

HISTORIA D'HASSAN BADREDDIN

(Continuació)

veié venir en direcció a la ciutat un Jueu de Basra, marxant molt conegut a la ciutat, el qual venia d'una vila veïna a on l'havien portat els seus negocis. En passar per davant de la turbèh veié n'Hassan Badreddin i hi entrà i exclamà sorprès:

— Oh, mon senyor! Quina desgràcia t'affligeix que et trobes tan transmutat!

Aleshores Hassan li explicà el que li passava, i el bon jueu li digué:

— Mon senyor! Ja fa temps que jo tenia d'anar a visitar-te per l'afer següent: Els navilis del teu pare estan a punt d'arribar a port carregats de mercaderies que jo li tenia encomanades. Si tu vols jo et compro en aquest moment totes aquelles mercaderies per cinc mil dinars; signarem el contracte i et pagaré al comptat.

Podem pensar com acceptà Hassan aquell oferiment que el Benefactor li enviava! Signaren el contracte i el Jueu de Basra es va treure la bossa, comptà els cinc mil dinars, i després de fer-li'n entrega i de saludar-lo amb respecte, s'allunyà en direcció a Basra.

En tornar a quedar sol el pobret Hassan Badreddin començà altra vegada a entristir-se i per fi es deixà anar plorant desconsolat al damunt de la llosa de la turbèh del seu pare. Mentrestant el sol havia anat amagant-se i en canvi havia davallat poc a poc la nit. Hassan, rendit per les emocions i el cansament de la jornada, acabà per adormir-se i romangué en aquella positura fins que la lluna eixí. En aquell moment, com sigui que el cap li penjava, instintivament i sense despertar-se, es tombà de boca per amunt i quedà de tal manera estirat amb el rostre il·luminat pels raigs de la lluna, que tota sa bellesa era més resplendent.

Heus ací que aquell cementiri era un lloc molt visitat pels bons genis creients i al cap de poc una Gènia, de beutat indescriptible i de gegantines dimensions, s'escaigué a visitar-lo. En veure Hassan Badreddin adormit quedà meravellada de l'esclat de sa bellesa. Quan més embadalida estava contemplant-lo, arribà un Geni també bell, fornit, gegantí, el qual donà la pau a la seva companya.

Sett-el-Hosn

— Guaita! — li digué ella. — Has vist mai una beutat com la d'aquest jove net que dorm ací?

El Geni se'l mirà una estona i després digué:

— Realment, companya, tens raó: La bellesa d'aquest atlot és poques vegades vista; però tot just ara acabo de venir d'Egipte, i a la ciutat d'Al-Kahirat he vist una donzella que, en bellesa, no és pas inferior a aquest xicot.

— No és possible — féu la Gènia.

— T'ho asseguro! És la filla del Visir d'Egipte Xamseddin.

— No la coneix!

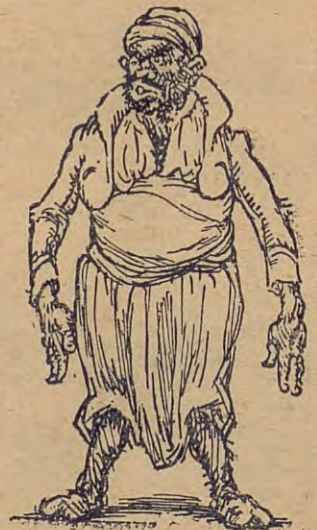
— Doncs, escolta la seva història: A hores d'ara, el Visir son pare, està passant un disgust molt gran per culpa

de la seva bellesa. Has de pensar que el Soldà d'Egipte, un dia oi ponderar amb tal exageració la bellesa d'aquesta noia que es diu Sett-el-Hosn, que envià a cercar son pare Xamseddin i la hi va demanar per mu'ler. El pobre Visir quedà perplexa per aquella demanda tan inesperada.

— Senyor — li digué; — tingueu la bonesa d'acceptar les meves excuses més humils i perdonar-me si us dic que el dia que nasqué la meva filla Sett-el-Hosn vaig jurar davant d'Allah que no la deixaria casar amb ningú si no era amb el fill del meu germà desaparegut, el bon Nureddin. Ja sabeu que aquest germà fugí fa tot just divuit anys; però he sabut fa pocs dies, que Nureddin ha mort a Basra essent Visir d'aquell país i que ha deixat un fill. La meva filla, doncs, Senyor, és al davant d'Al'ha, la muller del fill del meu germà.

En oir aquestes paraules el Soldà, s'aixecà irat i increpà Xamseddin:

— Com! Miserable Visir! T'atreveixes a negar una filla teva al teu Senyor, qui t'ha volgut fer l'honor de descendir fins a tu? Doncs ara vaig a castigar-te obligant-te a maridar-la amb el més miserable dels meus criats!

I immediatament féu venir un pala-frener nan, que no pujava més de cinc pans de terra, bru i untuós com un dàtil confitat i barba-serrat amb uns pèls que semblaven pues d'argelaga. Avuiha fetes riure el contracte de casament d'aquest petit monstre amb la deliciosa filla del Visir Xamseddín malgrat les queixes i els precs del pobre pare, i quan jo he vingut cap ací he deixat el repugnant nuvi que es disposava a entrar a l'hammam per prendre un bany abans d'anar a la festa, en mig de les riallades i les bromes dels esclaus i esclaves que l'acompanyen.

— I dius que és tan bella com aquest adulescent que dorm ací?

— Diria's que són germans!

— I si féssim una cosa?

— Quina cosa?

— Impedir les noces del nan repugnant amb Sett-el-Hosn i canviar aquell nuvi indigne per aquest xicot que dorm ací...

— Ja està dit! — féu el Geni. — Donem-nos bona pressa, que encara hi arribarem a temps.

I entrell i ella agafaren n'Hassan Badreddín, i sense que ni tan sols es despertés se l'emportaren pels aires fins Al-Kahirat on el dipositaren dolçament al damunt d'un banc en una plaça a la vora del palau on tenia de celebrar-se la festa. Aleshores el xicot es despertà, i en veure's en una ciutat desconeguda tingué un espant tal, que ja anava a posar-se a cridar; però veié al seu davant el Geni i la Gènia que li somreien, i l'emoció de veure aquells éssers fantàstics a vora seu no li deixà pronunciar ni una paraula.

Aleshores començaven a arribar de totes bandes homes i dones amb candelas enceses (4) per acompanyar els nuvis i el Geni en donà una d'encesa al nostre amic i li digué:

— Has de saber que nosaltres som dos Genis creients que t'hem volgut afavorir i t'hem portat des del cementiri de Basra fins a la ciutat d'Al-Kahirat. Aquí tens aquesta candela encesa i barreja't amb aquella gentada que en-

tra en aquell palau. Arribareu a l'hammam on trobaràs una mena de nan repugnant i bru que és el nuvi les noces del qual s'estan celebrant. Tu procuraràs posar-te al costat d'ell i no separar-te'n. Cada vegada que s'atansarà un músic o una dansarina o una cantarina, tu ficaràs la mà a la teva bossa, que nosaltres curarem que

luxe de les vestidures que portava, les quals eren de les més sumptuoses del seu país: Al cap, un tarbuix (5) amb una llarga borla de seda blava, envoltat d'un magnífic turbant de seda morada brodat amb or i argent i enrotllat a la moda de Basra; un mantell teixit amb seda mesclada amb fils d'or...

Cada vegada que es destacava del grup una cantarina i s'atansava al nuvi i entonava una cobla, n'Hassan Badreddín llençava uns quants grapatets d'or pel voltant i n'omplia la pandereta de la cantarina o de la dansarina.

No cal dir que al cap de pocs moments tota la gernació que envoltava el nuvi, homes i dones, estaven molt més per n'Hassan Badreddín que pel nuvi mateix.

Mentrestant arribaren a la porta del palau i els guàrdies tenien l'ordre de no deixar entrar més que el nuvi, les músiques, les dansarines i les cantarines; però totes elles exigiren per anar a festejar els nuvis, la companyia del bellíssim i generós Hassan i, és clar, no quedà altre remei que deixar-lo entrar al costat del nuvi, el qual, per altra banda, ja començava a arrufar el nas i a mirar-se'l de reüll.

Empescs per la munió de dones acompanyants, arribaren a la gran sala de l'harem (6) on ja estaven esperant totes les dames de la Cort: Les dones dels Emirs, dels Visirs i dels Xambelans. El nan i n'Hassan Badreddín anaren a asseure's a dalt d'un petit estrat un xic més alt, i totes les dones tenien la cara tapada dels ulls en avall a causa de la presència de dos homes en aquell lloc; però així que s'adonaren de la sobirana beutat d'Hassan Badreddín, es llevaren el vel i tot foren exclamacions de sorpresa i meravellament. Aleshores les cantarines i les dansarines i les músiques comen-

(5) Casquet vermell.

(6) Departament del palau, reservat a les dones.

sempre estigui plena, i donaràs un grapat de monedes d'or al que s'hagi atansat. I no el planyi's l'or, i no tinguis por que se t'acabi. Pren un aire segur de tu mateix i confia en l'Altíssim i en nosaltres que t'estimem perquè Ell t'ha fet tan bell i compta que tot el que et passarà serà per la voluntat d'Al'lah!

En acabant de dir això, els dos Genis desaparegueren.

Hassan Badreddín, sense acabar-se d'explicar el que li estava passant, s'ajuntà a la colla de gent i no tardà en trobar el nan que eixia de l'hammam. Se li posà al costat i començà a repartir or a tothom qui s'atansava, seguint les instruccions dels Genis.

Aleshores i sobretot pel contrast, hom pogué apreciar la bellesa d'Hassan Badreddín amb tot son meravellós esclat. Demés, quedava realçada pel

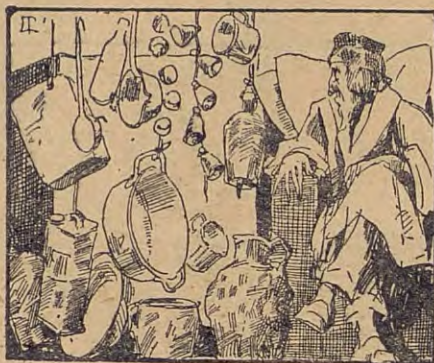
(4) Cerimònia pròpia de les noces alarbes.

(Continuarà)

L' Avar

I
En Samuel Bossador
posseïa un ric tresor
que l'havia acumulat
deixant diners al veïnat
al reduït interès
del sis per cent... cada mes.

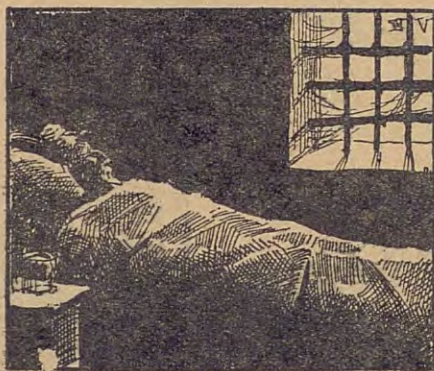
II
Mai no dormia segü
tament que no entrés algú.
Davant la caixa hi tenia
penjada una bateria
de coses per fer brugit
si entrava cap atrevit.

III
Per major tranquilitat
ara un manyà ha contractat
perquè li faci una gàbia
que amb maquinària molt sàvia
si un lladre s'hi arrisca a entrà
ben tancat hi quedarà.

IV
Dins la gàbia hi ha la caixa.
Si el lladre hi entra, s'abaixa
el rastell que fa de porta
que és una reixa molt forta
i deu timbres mentrestant
tocs d'alarma sonaran.

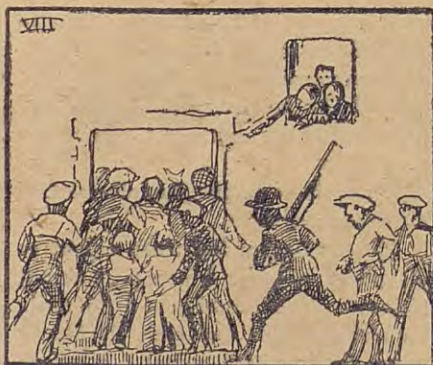
V
— Ara sí que estic segü
que no em robarà ningú!
I s'adorm ben confiat
deixant l'estri preparat.
Feia anys no havia dormit
tan bé com aquesta nit.

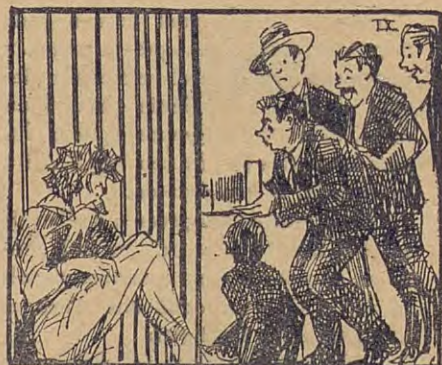
VI
Però es presenta el manyà
que ve disposat a robà
ja que ell coneix el secret.
Quan té ben fet el paquet
fuig deixant altra vegada
la gàbia ben prim-parada.

VII
Al matí quan es desperta
l'avar veu la caixa oberta
i en camisa i calçotets
s'hi fica i veu que els quartets
han fugit sens deixar blanca
i... la gàbia se li tanca!

VIII
La canalla del veïnat
de següit se n'hi han anat
també hi córre el sometent
perquè tal soroll se sent
que sembla que hi hagi a dins
una campanà amb tremolins.

IX
I entrant a l'habitació
veuen allà en un recó
l'avar tancat a la gàbia
que es mossega els punys de ràbia.
Hi haurà riulla per dies
car n'han tret fotografies.

UN RETALLET DE CADA COSA

FAULES D'ISOP

LIV. — *El metge i el malalt*

Un metge assistia un malalt. — Aquest mori i el metge digué als que el duien a enterrar: Si aquest home s'hagués abstingut de vi i hagués pres ajudes no hauria mort. — Un dels presents digué: No és ara que has de dir això, car és inútil; aque ts consells els haves de dar quan podien servir.

Moralitat: Aquesta faula demostra que cal ajudar els amics i prestar-los socors al temps de la necessitat:

Es difícil fer un *xisto* que corri. Però Mr. Henry Ford l'ha sabut fer.

Un repòrter americà anà a interviuar l'inventor Edison i aquest enfeinat, no volgué rebre'l.

Per revenjar-se, el periodista escriví una intervui imaginària en la qual Edison donava compte d'un nou invent consistent en un pitral de camisa compost de 365 capes de fina tela.

El posseïdor d'aquesta camisa, arrencant cada matí una capa del pitral el portava net, nou i flamant tots els dies de l'any.

La notícia de la invenció d'aquesta «Camisa-calendari» s'escorbà ràpidament i plogueren cartes al laboratori de Edison demanant detalls i volent comprar la patent.

I Edison perdé més temps així que no pas si hagués accedit a la intervui. No es pot jugar amb els repòrters ianquis!

A Londres en un hospital especial per malalties d'orella hi ha una habitació on per medi de parets dobles buides d'aire s'hi ha fet un silenci perfecte per examinar casos de sordera. El silenci és tan complet que hom pot percebre el soroll de les pulsacions del cor i del parpelleig

Cada vegada que el transatlàntic Leviathan rep una nova capa de pintura, augmenta de pes de 3 a 4 tones.

Un poeta hindú dóna la volta al món man enint-se amb la venda dels seus versos que els escriví sobre grans d'arròs. En un gra d'arròs hi sap fer caber quatrecentes lletres.

Veus aquí bona menja per intellectuals.

HUMOR D'ALTRE TEMPS

Un xic que a mi sempre em deu (i a fe, cap bola no ensarto) exclamava en alta veu:

— Penjat primer em veureu, abans que d'mani un *quarto*.

I provar que raó té no li costa cap apuro; quan ell ho diu, sap per què, puix que ell no demana res que no sigui almenys un duro.

L. T. D.

Molt cremat deia en Feliu quan pels morts els altres ploren: — Tots els que són bons es moren! i no pensa que ell és viu.

SERAFI PITARRA

— Sereno, sereno, esco'ta! — serien més de les quatre de la m' tinada, deia des d'un finestró un camàndules.

— Què se li ofereix? — pregunta el sereno, i respon l'altre:

— Res, que per allà a les dotze de deixis de despertar-me.

C. LLOMBART

El gat va agafar tan fort un xic, que es moria, a fel i el metge, veient-lo mort, — Ja heu begut olil! — digué. Sentint-lo el pobre pipioli va exclamar fora de si:

— No senyor, no he begut oli, el que jo he begut, és vi.

A. R.

— Vols vení a passeig, Joan? — On vas? — Fins al cementiri. — Ca, noi, ca! No vull venir-hi; bé prou que ens hi portaran!

M. BUSQUETS

— Se m'ha tornat boig el noi doni'm un camí, doctor... — Pels boigs, el camí millor crec jo que és el de Sant Boi.

Reclama en Nasi l'herència del difunt senyor Climent al'legant, ple d'innocència que és el méo, *pròxim parent*. I no va per mal camí puix és aquest tarambana l'únic parent que hi ha aquí; els altres són a l'Havana.

L'ANGLÈS

Parlant d'en Pep, el meu pare que era molt gandul va dir i en Pep, que això va sentir, diu: — No m'ho dirà a la cara. I el pare, que és de la mena dels tossuts, li diu: — Gandu! Però en Pep, sentint l'insult se li va girar d'esquena.

R.

L'avar: Si mai tornes a deixar caure deu cèntims sota l'empostissat, rebràs de valent!

Gran concurs d'ombres xinesques

N.º 542 — J. Lleonart

N.º 543 — Antonieta Tort

N.º 544 — J. Salanès

N.º 545 — Emili Planesas

Redacció i Administració: Cardenal Casañas, 1
Impremta: Carrer de Muntaner, 24, interí

AVENTURES D'EN BALIGA I EN BALAGA

A la fira de palmos
reben fortes impressions.

— Vejam si algun en pispem
i després ens el vendrem.

Mes la dona que ho filava
amb un palmó els escalfava.

— Baliga, si no fugia
em mata una *palma*nia.

— Les estrelles i les creus
no fan tan volum, ho veus!

Mes li vénen al darrera
i li clava *panadera*.

— Volies robar estrelles
i les has vist! Eh, que belles?

— Jo vaig a pispar un ram
i fugiré com el llamp!

Mes ara l'han vist tambe
mentre robava el lloré.

— Veus, sols has arreplegat
el llorer de l'estofat!